

Prima Pagină > ... > Dreptul Familiei Și Succesiunea > Succesiunea > Succesiunile > Austria

Succesiunile

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Această fișă informativă a fost realizată în colaborare cu [Consiliul Notariatelor din UE \(CNUE\)](#).

1 Cum se redactează dispoziția pentru cauză de moarte (testament, testament conjunctiv, pact asupra unei succesiuni viitoare)?

La întocmirea unui testament, trebuie să se respecte anumite cerințe oficiale specifice. În dreptul austriac sunt recunoscute următoarele tipuri de testamente:

- testamentul public, întocmit de un notar sau de o instanță;
- testamentul olograf, pe care testatorul trebuie să îl scrie integral de mână și să îl semneze și
- testamentul scris (manuscris sau dactilografiat de o altă persoană decât testatorul), care trebuie să fie întocmit în prezența a trei martori.

Contractul de succesiune [articolele 1249 și următoarele din Codul civil - partea generală (*Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch* – ABGB)] poate fi încheiat numai între soți, între două persoane care sunt logodite și se căsătoresc efectiv ulterior sau între (viitori) parteneri înregistrați. Acesta trebuie să aibă forma unui act notarial [în conformitate cu articolul 1 primul paragraf litera (a) din Legea privind actele notariale (*Notariatsaktsgesetz*)]; este necesară prezența a doi martori sau a unui al doilea notar. Printr-un contract de succesiune, care trebuie să îndeplinească cerințele de valabilitate privind dispozițiile testamentare, nu se poate dispune cu privire la mai mult de trei sferturi din masa succesorală. În acest context, partenerii înregistrați au aceleași drepturi ca și soții/soțiile și partenerii logodiți care urmează să se căsătorească (articolul 1217 din ABGB).

Testamentul conjunctiv poate fi întocmit numai de către soți sau parteneri înregistrați (articolul 586 din ABGB).

Donațiile pentru cauză de moarte, adică bunurile oferite de o persoană care se așteaptă să decedeze în viitorul apropiat și al căror drept de proprietate aferent se transmite numai după decesul donatorului - sunt reglementate de articolul 603 din ABGB. Acestea se fac sub forma unui contract încheiat la notar.

2 Ar trebui ca dispoziția să fie înregistrată și, dacă da, în ce mod?

Testamentele, contractele de succesiune și orice contracte prin care se renunță la dreptul la rezerva succesorală se pot înregistra în Registrul central al testamentelor din Austria (*Österreichisches Zentrales Testamentsregister*) (articolul 140b din Codul notarilor (*Notariatsordnung*), cu condiția ca acestea să fi fost depuse la un notar, la o instanță sau la un avocat. Acest registru electronic este gestionat de Camera notarilor din Austria (*Österreichische Notariatskammer*) și este unicul registru pentru testamente care este reglementat prin lege. Instanțele și notarii au obligația să înregistreze în registru existența oricăror astfel de documente [articolul 140c alineatul (2) din Codul notarilor]. Scopul înregistrării este de a facilita identificarea acestor documente în timpul procedurilor succesoriale. Juriștii și firmele de avocatură pot înregistra testamentele și alte forme de dispoziții testamentare în Registrul testamentelor ținute de avocații din Austria (*Testamentsregister der österreichischen Rechtsanwälte*). În cursul procedurii de probațiune, comisarul judiciar trebuie să consulte Registrul central al

testamentelor și Registrul testamentelor ținute de avocații din Austria și să documenteze rezultatul căutării acestora [articolul 145a din Legea privind procedurile necontencioase (*Außerstreitgesetz* - AußStrG)].

3 Există restricții asupra libertății de a dispune pentru cauză de moarte (rezervă succesorală, de exemplu)?

Rezerva succesorală (care limitează gradul de libertate testamentară) este de jumătate din masa succesorală. Descendenții persoanei decedate și soțul sau partenerul înregistrat supraviețuitor au dreptul la o rezervă succesorală. Dacă o persoană care are dreptul la rezerva succesorală nu a avut niciodată o legătură apropiată cu defunctul sau dacă o astfel de relație nu a existat o lungă perioadă de timp (aproximativ 20 de ani), rezerva succesorală poate fi redusă.

Rezerva succesorală este acea parte din masa succesorală care trebuie distribuită persoanelor care au dreptul la aceasta, prin lege. Rezerva succesorală trebuie plătită în numerar. Dar poate fi acoperită, de asemenea, de o donație la decesul defunctului (articolul 780 din ABGB) sau efectuată în timpul vieții acestuia (articolul 781 din ABGB).

Dreptul la rezerva succesorală trebuie invocat în instanță în termen de 3 ani de la descoperirea creanței și nu mai târziu de 30 de ani (articolul 1487 din ABGB). Termenul de prescripție începe să curgă din momentul în care faptele care dau naștere creanței au fost cunoscute, dar nu mai devreme de 1 an de la data decesului persoanei despre a cărei succesiune este vorba (articolele 765 și 1487a din ABGB).

Se poate renunța la rezerva succesorală în timpul vieții testatorului. Renunțarea trebuie să ia forma unui act notarial sau a unui document oficial al instanței (articolul 551 din ABGB).

4 În cazul în care nu există o dispoziție pentru cauză de moarte, cine moștenește și în ce proporție?

În cazul în care defunctul nu are un soț/partener înregistrat sau copii, dreptul de succesiune este acordat părinților defunctului și celorlalți copii ai acestora (frații și surorile defunctului) (articolele 735 și 736 din ABGB).

În cazul în care defunctul nu are soț/partener supraviețuitor, dar are copii, copiii moștenesc părți egale (articolul 732 din ABGB).

În cazul în care există un soț/partener înregistrat supraviețuitor și nu există copii, soțul/partenerul înregistrat supraviețuitor devine moștenitorul unic.

În cazul în care defunctul există un soț/partener înregistrat supraviețuitor și părinți, soțul/partenerul supraviețuitor moștenește două treimi din masa succesorală, plus legatul preferențial acordat prin lege, care îi acordă dreptul asupra obiectelor din gospodărie. O treime din masa succesorală se împarte în mod egal între părinții defunctului [articolul 744 alineatul (1) din ABGB].

Un partener neînregistrat (concubin) moștenește numai dacă nu există alți moștenitori legali. Altfel, singura posibilitate de a veni la moștenire este dacă există o dispoziție testamentară în favoarea sa. Cu toate acestea, concubinul supraviețuitor este protejat de Legea privind dreptul de închiriere (*Mietrechtsgesetz*) și de Legea privind coproprietatea asupra locuințelor (*Wohnungseigentumsgesetz*). În cazul în care defunctul și concubinul dețineau în comun o locuință (parteneriat privind proprietatea asupra locuinței), cota-parte a defunctului revine concubinului supraviețuitor. În plus, concubinul are un drept de moștenire preferențială acordată prin lege și, prin urmare, dreptul, limitat la 1 an, de a continua să locuiască în locuința comună și să folosească articolele de uz casnic comune, în măsura în care acestea sunt necesare pentru a-și menține condițiile de viață anterioare.

5 Care este autoritatea competentă:

5.1 În materie de succesiune?

Instanța districtuală (*Bezirksgericht*); comisarul judiciar (notarul) ca organ al instanței.

Autoritatea care deține competența materială și teritorială este instanța teritorială în raza căreia se află ultimul domiciliu legal al defunctului (ultima locuință, domiciliul stabil) [articolul 105 din Legea privind competența judiciară (*Jurisdiktionsnorm* – JN) coroborat cu articolele 65 și 66 din JN]. În scopul realizării acestui proces, instanța teritorială se bazează pe serviciile unui notar care acționează în calitate de comisar judiciar *Gerichtskommissärsgesetz* – GKG (articolul 1 din Legea privind comisarul judiciar).

5.2 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei succesiuni?

Instanța districtuală; comisarul judiciar (notarul) ca organ al instanței.

5.3 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unui legat?

Instanța districtuală; comisarul judiciar (notarul) ca organ al instanței.

5.4 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei rezerve succesoriale?

Instanța districtuală; comisarul judiciar (notarul) ca organ al instanței.

6 Scurtă descriere a procedurii de soluționare a unei succesiuni în temeiul legislației naționale, inclusiv pentru lichidarea patrimoniului succesoral și pentru partajul bunurilor (trebuie furnizate și informații din care să reiasă dacă procedura de succesiune este deschisă de o instanță sau de altă autoritate competentă din proprie inițiativă)

Procesul de dezbatere a moștenirii [sau „procedura succesorală” (*Verlassenschaftsverfahren*)] este inițiat de instanța teritorială după notificarea oficială a deschiderii succesiunii. Instanța teritorială competentă este cea din districtul în care defunctul a avut ultima reședință sau domiciliul stabil. Procedura este condusă de un notar în calitate de comisar judiciar și se încheie cu o hotărâre judecătorească.

Procedura succesorală trebuie inițiată din oficiu de către instanță de îndată ce instanța ia cunoștință de deces [articolul 143 alineatul (1) din AußStrG].

Comisarul judiciar identifică moștenitorii ca parte din procedura judiciară succesorală (articolul 797 din ABGB).

Comisarul judiciar [articolul 1 alineatul (2) punctul 2 litera (b) și articolul 2 alineatul (2) din GKG] întocmește un inventar al masei succesoriale în următoarele împrejurări: în cazul în care a fost depusă o declarație de acceptare condiționată a succesiunii (care limitează răspunderea unui moștenitor la valoarea bunurilor pe care le va primi de la succesiune); dacă persoanele îndreptățite la rezerva succesorală sunt minore sau pot avea nevoie de un reprezentant legal din alte motive; dacă s-a acordat autorizația ca succesiunea să fie separată de bunurile moștenitorului; dacă trebuie să se aibă în vedere succesiunea pentru un moștenitor ulterior sau dacă prin testament s-a creat o fundație privată; dacă există posibilitatea ca patrimoniul succesoral să revină statului din lipsă de moștenitori; sau dacă orice persoană autorizată sau executorul masei succesoriale solicită acest lucru (articolul 165 din AußStrG).

7 Cum și când devine cineva moștenitor sau legatar?

Nimeni nu are dreptul să intre în posesia moștenirii din proprie inițiativă. Dimpotrivă, aceasta trebuie să fie predată în mod oficial, astfel încât moștenitorul să fie în posesia legală a bunurilor moștenite, proces cunoscut sub numele de „devoluțiune a bunurilor” („*Einantwortung*”), în conformitate cu hotărârea instanței de drept succesoral (*Verlassenschaftsgericht*) (articolul 797 din ABGB și articolul 177 din AußStrG). Bunurile pot fi transferate doar în momentul în care procedura judiciară succesorală s-a încheiat și persoanele relevante au depus o declarație de acceptare a succesiunii ca dovadă a dreptului lor de a moșteni. Chiar și în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate este transferat în momentul devoluțiunii, indiferent de momentul în care noul proprietar este înscris în cartea funciară. Cu toate acestea, în cazul în care moștenitorii nu prezintă o cerere de înscriere în cartea funciară într-un interval de timp rezonabil, comisarul judiciar are obligația de a depune cererea în locul acestora.

8 Preiau moștenitorii datoriile defunctului și, dacă da, în ce condiții?

Moștenitorii sunt răspunzători de plata datoriilor defunctului din valoarea totală a activelor acestora. Cu toate acestea, în cazul în care s-a efectuat un inventar, aceștia nu sunt răspunzători cu bunurile proprii, ci numai până la concurența valorii bunurilor moștenite.

9 Ce documente și/sau informații sunt necesare de obicei pentru înregistrarea bunurilor imobile?

Actul prin care s-a dobândit bunul trebuie să fie prezentat instanței care are competențe în materie funciară (*Grundbuchgericht*). Moștenitorii au obligația de a prezenta hotărârea de intrare în posesie, iar legatarii trebuie să prezinte o confirmare oficială. În plus, ar putea fi necesar să se prezinte o dovadă a achitării obligațiilor fiscale, un permis special eliberat în temeiul legislației care reglementează tranzacțiile imobiliare și - după caz - dovada cetățeniei beneficiarului tranzacției, în funcție de legislația landului în cauză.

9.1 Este numirea unui administrator obligatorie sau obligatorie la cerere? Dacă ea este obligatorie sau obligatorie la cerere, ce demersuri trebuie efectuate?

Nu este necesară numirea unui administrator.

9.2 Cine este îndrituit să execute dispoziția pentru cauză de moarte lăsată de defunct și/sau să administreze patrimoniul succesoral?

Un moștenitor care își dovedește în mod corespunzător dreptul la succesiune în momentul deschiderii moștenirii are dreptul de a utiliza și de a gestiona bunurile moștenite și de a reprezenta moștenirea, cu excepția cazului în care instanța de drept succesoral dispune altfel; dacă acest lucru se aplică mai multor părți, toate părțile își exercită dreptul în comun, cu excepția cazului în care acestea convin altfel [articolul 810 alineatul (1) din ABGB].

9.3 Ce competențe are un administrator?

Executorul joacă doar un rol secundar în procedura succesorală în Austria, din cauza modului în care instanța gestionează procedura succesorală și a poziției comisarului judiciar, ca organism judiciar care asigură executarea dorințelor defunctului. În conformitate cu articolul 816 din ABGB, defunctul poate desemna, în testament, o persoană responsabilă să-i îndeplinească ultimele dorințe. Mandatul persoanei respective este definit prin dispoziție testamentară și poate varia de la verificarea faptului dacă moștenitorul/legatarul îndeplinește anumite condiții sau distribuie corect masa succesorală până la administrarea masei succesorale.

În cazul în care se organizează o procedură orală în cadrul procesului de convocare a creditorilor masei succesorale (articolele 813-815 din ABGB), comisarul judiciar este obligat să notifice data procedurii și, de asemenea, să convoace executorul (articolul 174 din AußStrG).

10 Ce documente sunt eliberate de obicei, în temeiul legislației naționale, în cursul sau la finalul unei cauze de succesiune pentru atestarea statutului și a drepturilor beneficiarilor? Au aceste documente efecte probatorii specifice?

La cerere, comisarul judiciar trebuie să emită beneficiarilor o confirmare oficială ca dovadă a competenței lor de reprezentare (articolul 172 din AußStrG). A se vedea și răspunsul la punctul 9.2 de mai sus.

După ce s-au stabilit definitiv moștenitorii și cotele-părți ale acestora și s-au furnizat dovezi care arată că celelalte condiții au fost îndeplinite, instanța trebuie să transfere moștenitorilor succesiunea (articolul 177 din AußStrG: hotărârea de intrare în posesie). Pentru a debloca fondurile deținute la instituții de credit este suficientă prezentarea hotărârii de intrare în posesie, în original, certificată ca fiind inatacabilă (articolul 179 din AußStrG).

Certificatul european de moștenitor este eliberat, în conformitate cu articolul 62 și următoarele din

Regulamentul (UE) nr. 650/2012, de către comisarul judiciar. În cazul în care solicitantul nu este de acord cu acest certificat de moștenitor, instanța trebuie să se pronunțe în legătură cu acest aspect. Certificatul emis de comisarul judiciar încetează să mai fie valabil și este înlocuit de certificatul emis de instanță.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

■ Ultima actualizare: 27/12/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.